

Аз съм Игор Прата, генерален секретар на Flai Cgil от Казерта.

През последните десет години участвах в поредица от инициативи за „синдикализъм на полето“ по малко в цяла Италия: в Калабрия, Сицилия, Пулия и Казерта. През годините бяхме организатори и на награда Джери Масло, която на всеки две години припомня фигурата на Джери Масло. В дните, в които провеждаме кампанията, тя включва поредица от инициативи на „синдикализъм на полето“ с делегации на Flai CGIL от цяла Италия.

„Синдикализмът на полето“ има основна цел да съборим стените на офисите си и да достигнем до откритите територии, да останем в социалните реалности, да ги опознаем, да се пренесем в света на работата, който днес е много неравен, много разделен и преди всичко е професионален свят без права.

Когато провеждаш „синдикализъм на полето“ е от съществено значение да знаеш къде се движиш, така че е важно да се познават новините, да имаш познания за територията, в която ще провеждаш „синдикализъм на полето“.

Важно е да се знае какви видове работници ще срещнете, с каква етническа принадлежност и следователно коя по-точно общност срещате.

От съществено значение е да бъдете познати и признати от територията и от тези видове работници, които срещате, и поради това е от съществено значение да спечелите доверието им. Често през годините сме виждали колко е важно да имаш човек, който може да те интегрира в своята общност и етническа група.

Ние често срещаме представители на източноевропейските общности, например български или румънски граждани. В няколко инициативи, които сме провеждали на територията на Мондрагоне, имаме възможността Българският синдикат да работи с нас и в тези случаи успяхме да бъдем признати от българската общност, която в малък град от 20 000 жители като Мондрагоне, днес наброява около 1 000 души, всички работещи в областта на Мондрагоне или в залива Домиция. От този момент ние успяхме да си взаимодействаме с тази общност, да се доближим до тях и също и да се доближим до проблемите, които ги засягат.

Когато организирахме връчването на третата награда Джери Масло през 2016., посветихме целия първи ден на инициативи в град Мондрагоне и сградите там, „Палацо Чирио“, където през годината живеят 4/500 български граждани.

Поканихме да присъства и българския синдикат, който беше с нас при връчването на наградата Джери Масло и се включи в „синдикализма на полето“, както в предишния следобед, така и през ранната сутрин. В 5:00 отидохме в сградите, бяхме заедно с колежката от синдиката, която успяваше да се доближи, защото говореше същия език, защото познаваше навиците им. Тя успяваше чрез много финия си подход да се свърже с тях, които често са предпазливи и бавно ни постави в позиция да разбираме това, което казват на техния език, условията на труд и социалните условия и ни представи като хора, към които биха могли да се обръщат при проблеми в течение на времето.

Отидохме в местните общини, тоест при местните власти, свързахме се и влязохме в контакт с асоциации, а често и с католическия свят на църквата, защото често тези организации, дори и частично, притежават полезни данни за това, което трябваше да направим.

Когато започнахме действия за „синдикализъм на полето“, ние се сблъскахме с работните и социалните реалности на териториите, ние осъзнахме, че тези жени и тези мъже имат нужди не само по отношение на професионалния си свят, но също така и по отношение на социалния.

Когато сме в кампания за „синдикализъм на полето“, обикновено будилникът звъни в четири, четири и половина сутринта.

Отиваме на местата, където се подготвяме с многоезични листовки, с шапки, с тениски, за да се доближим до работниците. Подаръците са полезни както за тях на работното място, така и защото ни помагат да

се приближим до работниците. Листовките по ясен начин и на няколко езика им дават важна информация. Когато правим листовки, когато раздаваме тези подаръци, ние ги питаме къде отиват на работа, в кои територии, на кои ниви, какво берат, колко часа работят, колко печелят, кой ги води до работа, кой е посредник с работодателя, за да им намери работа. Задаваме поредица от въпроси, за да получим информация, чрез която да си създадем обща картина за света на работа, в който те живеят. Разбира се сутрин, тъй като те чакат да бъдат взети, за да бъдат заведени

на полетата да работят, ние се опитваме да бъдем и дискретни, да не отнемеме твърде много време на работниците и често ние сме принудени да се отдалечим, да изчезнем, за да избегнем работниците да бъдат наистина взети от работодателите и да бъдат заведени до работните места.

Когато се връщат в късния следобед, имаме повече шансове да обменим няколко думи с тях. Също така носим технологично оборудване като таблет и компютър, за да извършваме проверки на социално-осигурителния им статус, да се опитаме да разберем дали техните договори са налице, а също и дали работодателят плаща осигуровки. И за съжаление в по-голямата част от случаите става въпрос за работа на черно или на сиво.

По време на „синдикализма на полето“ имаме истински комуникационен план.

За нас е важна не само работата, която вършим като синдикалисти по отношение на жалбите, но е важно и в обществото да се създаде мнение и усещане за тези жалби.

За да направим това, първо създаваме прессъобщение за започването на „синдикализма на полето“, където искаме асоциациите или местните власти да подкрепят това начинание.

Ние създаваме протоколи и с асоциации, с местните власти, с CGIL и седмица след седмица създаваме собствена база данни, в която включваме цялата информация, която имаме. В

края на инициативата изготвяме прессъобщение, в което описваме всичко, с което сме се запознали. По време на кампанията „синдикализъм на полето“ често сме придружавани от журналисти, от телевизии, които искат да научат за ситуацията и за нас това е важно, защото те показват ситуацията навън и следователно показвайки ситуация на гето, можем да изградим обща визия какви наистина са проблемите.

И така, ние позволяваме и на журналисти да се включват, които заедно с нас преминават през деня на „синдикализъм на полето“ и показват в пресата това, което са научили през деня.

Ясно е, че „синдикализмът на полето“ трябва да има крайна цел, но също така и по време на дейностите трябва да има ясна визия за това, което правим и резултатите, който постигаме.

Това го постигаме въз основа на статистиката или сравнявайки броя на контактите, които успяваме да завържем, измерваме колко хора се връщат в нашите офиси, за да разкажат за проблемите си, колко идват при нас в синдиката в сравнение с жалбите, който сме подали.

Ние очевидно извършваме проповедна дейност, която продължава в кампаниите за обезщетения за безработица в земеделието. Така с течение на времето разбираме, дали работниците на тази територия и семействата, които идват при нас, се увеличават. И това често разбира се е най-точният критерий, по който разбираме дали проповядваме успешно. Дали успяваме да се справим с делата и дали успяваме да защитим правата на работниците

RAISE UP

Stop
undeclared work
in agriculture

и служителите и, по-специално, дори дали успяваме да ги включим в синдиката - да създадем синдикална съвест и също така да спечелим членство в нашата организация.